

Sygn. akt II PK 156/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa M. G.
przeciwko Szpitalowi [...] w B.
o ustalenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 listopada 2013 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 14 lutego 2013 r., sygn. akt VI Pa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. wyrokiem z dnia 14 lutego 2013 r. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 13 sierpnia 2012 r. oddalającego powództwo M. G. skierowane przeciwko Szpitalowi [...] w B. o ustalenie, że łączy ją z pozwanym stosunek pracy na stanowisku pielęgniarki koordynującej od dnia 1 listopada 2010 r.

Powódka wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku, opierając ją na podstawie naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 224 § 1 k.p.c.,

art. 227 k.p.c., art. 235 § 1 k.p.c., art. 285 § 1 k.p.c., art. 286 k.p.c., art. 299 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i w związku z art. 382 k.p.c. oraz § 107 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 r. – Regulamin urzędowania sądów powszechnych i art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., a także na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 82 i 84 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 300 k.p.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Strona pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o jej oddalenie i o zasądzenie od powódki kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga jest oczywiście uzasadniona, nie można jednak uznać, że skarżąca zdołała wykazać istnienie tej przesłanki.

Skarżąca, formalnie wyodrębniając uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, w istocie powtórzyła w nim te zarzuty, które sformułowała w

podstawach skargi. Powtórzenie zarzutów sformułowanych w podstawach skargi nie może zaś wywołać żadnego skutku nie tylko dlatego, że podstawy skargi nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, ale również z tego względu, iż rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Dla uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona nie jest zatem wystarczające twierdzenie skarżącej, że tak jest, ani zarzucenie - jak czyni to skarżąca dla wykazania oczywistości wniesionej skargi - naruszenia przepisów postępowania i prawa materialnego w taki sam sposób, jak wykazano w podstawie skargi. Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika bowiem konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z

30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109), a takich argumentów nie można doszukać się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie do rozpoznania.

Podnosi się w nim bowiem jedynie, że sprawa została rozstrzygnięta pomimo nieprzeprowadzenia wnioskowanych przez powódkę dowodów, a zdaniem skarżącej, „oddalenie wniosków dowodowych miało charakter apriorycznej oceny zbędności przeprowadzenia tychże dowodów”, przy czym „dotyczyło to nie jednego dowodu, lecz czterech, co wskazuje na rozmiar naruszenia przepisów postępowania”. O naruszeniu art. 82 k.c. i art. 84 § 1 i 2 k.c. ma natomiast świadczyć to, że „Sąd Okręgowy zastosował przepisy Kodeksu cywilnego wprost abstrahując od różnic stosunku cywilnego i stosunku pracy oraz istniejących w tym zakresie różnic podmiotowych, w szczególności braku równości stron stosunku pracy, który jest charakterystyczny dla stosunków cywilnoprawnych”. Niewyjaśnienie, w jakim zakresie przepisy art. 82 i 84 k.c. mają zastosowanie w stosunku pracy oraz niedokonanie wykładni art. 300 k.p. stanowiącego o jedynie odpowiednim stosowaniu przepisów Kodeksu cywilnego przemawia natomiast, według skarżącej, za naruszeniem art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Dla uzasadnienia zarzutu naruszenia art. 382 k.p.c. przytoczono zaś w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jedynie stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 23 stycznia 2012 r., II PK 97/11, zgodnie z którym „merytoryczny charakter postępowania apelacyjnego zmierza do naprawienia błędów popełnionych przez sąd pierwszej instancji i w tym znaczeniu postępowanie apelacyjne jest przedłużeniem postępowania przeprowadzonego przed sądem pierwszej instancji”, i wskazano, że „biorąc pod uwagę powyższy pogląd, w szczególności odnośnie charakteru postępowania apelacyjnego, kasator zarzuca Sądowi Okręgowemu podtrzymanie nieprawidłowych decyzji dowodowych podejmowanych przez Sąd Rejonowy”.

Tego rodzaju argumentacja nie może być uznana za wykazującą, że doszło do oczywistego naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego w taki sposób, że skarga podlegałaby uwzględnieniu, czyli że jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca nie zdołała zatem przekonać o potrzebie rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.

aw